

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Τριάντα Δύο

Jeff Pippenger
2026-01-20

Αριθμός Τριάντα Δύο

Ήταν μια αργά εξελισσόμενη πορεία μέχρι να φθάσουμε στο βιβλίο του Ιωήλ, με μάρτυρά μας τον Πέτρο. Ο Πέτρος είναι ένα από τα πλέον θαυμαστά σύμβολα μέσα στον προφητικό Λόγο του Θεού, αλλά δεν είναι άραγε όλοι; Ο Πέτρος βρίσκεται στην Καισάρεια Φιλίππου, και βρίσκεται επίσης κατά την Πεντηκοστή στο υπερώο κατά την τρίτη ώρα, και κατόπιν στον ναό κατά την ενάτη ώρα της ίδιας ημέρας. Ο Ιησούς σταυρώθηκε κατά την τρίτη ώρα και εξέπνευσε κατά την ενάτη ώρα. Ο Πέτρος καλείται στην Καισάρεια κατά την ενάτη ώρα, αλλά η Καισάρεια στην οποία καλείται στην αφήγηση του Κορνηλίου δεν είναι η Καισάρεια Φιλίππου στους πρόποδες του όρους Ερμών, αλλά η παραθαλάσσια Καισάρεια, καλούμενη Καισάρεια Μαρίτιμα.

Η Καισάρεια η Παραλία είναι η παράκτια πόλη στη Μεσόγειο Θάλασσα, περίπου 30–35 μίλια βόρεια του σύγχρονου Τελ Αβίβ (κτισμένη από τον Ηρώδη τον Μέγα ως μεγαλοπρεπής ρωμαϊκή λιμενική πόλη). Εμφανίζεται συχνά στο βιβλίο των Πράξεων (μνημονεύεται 15 φορές) και είναι εκείνη στην οποία οι περισσότεροι αναφέρονται απλώς ως «Καισάρεια» στην Καινή Διαθήκη. Ο Φίλιππος ο Ευαγγελιστής κατοικούσε εκεί μαζί με τις τέσσερις θυγατέρες του, οι οποίες προφήτευαν (Πράξεις 8:40· 21:8). Ο Παύλος φυλακίστηκε εκεί επί δύο έτη, παρουσιάστηκε ενώπιον των ηγεμόνων Φήλικος και Φήστος, καθώς και του βασιλέως Αγρίππα (Πράξεις 23–26). Ακόμη σημαντικότερο, ίσως, είναι ότι ο Πέτρος κήρυξε εδώ στον Ρωμαίο εκατόνταρχο Κορνήλιο — την πρώτη μεγάλη μεταστροφή εθνικού στον Χριστιανισμό (Πράξεις 10) το 34 μ.Χ., όταν έληξε η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς.

Και θέλει στερεώσει διαθήκην μετά πολλῶν διὰ μίαν ἑβδομάδα· καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος θέλει παύσει τὴν θυσίαν καὶ τὴν προσφορὰν, καὶ ἐπὶ τὸ πτερύγιον τῶν βδελυγμάτων θέλει εἶσθαι ἢ ἐρήμωσις, ἕως τῆς συντελείας, καὶ τὸ ἀποφασισθὲν θέλει ἐκχυθῆ ἐπὶ τὴν ἡρημωμένην. Δανιήλ 9:27.

Η Καισάρεια η Παραλία χρησίμευε ως η ρωμαϊκή διοικητική πρωτεύουσα της Ιουδαίας και ως σημαντικό κέντρο των Εθνικών. Η Καισάρεια η Φιλίππου είναι διαφορετική πόλη, ευρισκόμενη στο απώτατο βόρειο τμήμα, κοντά στους πρόποδες του όρους Αερμών (περίπου 25–30 μίλια βόρεια της Θάλασσας της Γαλιλαίας), στην περιοχή που σήμερα είναι γνωστή ως Υψίπεδα του Γκολάν (σύγχρονη Μπανιάς). Μνημονεύεται μόνο στα Ευαγγέλια (Ματθαίος 16:13 και Μάρκος 8:27), όταν ο Ιησούς πήρε τους μαθητές Του στην Καισάρεια τη Φιλίππου. Αυτός είναι ο περήφανος τόπος όπου ο Πέτρος ομολόγησε ότι ο Ιησούς είναι «ο Μεσσίας, ο Υιός του ζώντος Θεού», και όπου ο Ιησούς διακήρυξε: «ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ θέλω οἰκοδομήσει τὴν ἐκκλησίαν μου, καὶ πύλαι ἄδου δὲν θέλουσιν ἰσχύσει κατ' αὐτῆς» (Ματθαίος 16:13–20). Ήταν ειδωλολατρική

περιοχή με ναούς αφιερωμένους σε ελληνικές θεότητες, ιδιαίτερος στον τραγόμορφο θεό Πάνα, του οποίου το άντρο, το σπήλαιο του Πανός, ονομαζόταν «πύλες του άδου», καθιστώντας τη διακήρυξη του Ιησού εκεί ιδιαίτερος εντυπωσιακή.

Οι δύο πόλεις είναι εντελώς διακριτές γεωγραφικώς και ιστορικώς—η μία ένα πολυσύχναστο ρωμαϊκό λιμάνι στη νοτιοδυτική περιοχή, η δε άλλη ένας βόρειος ελληνιστικός/ειδωλολατρικός τόπος πλησίον των πηγών του ποταμού Ιορδάνου. Η παραθαλάσσια κυριαρχεί στο Βιβλίο των Πράξεων, ενώ η βόρεια κατέχει κεντρική θέση σε μία καίρια στιγμή των Ευαγγελίων. Η Καισάρεια της θαλάσσης αποτελεί σύμβολο της Ρώμης—του θηρίου, και η Καισάρεια της γης αποτελεί σύμβολο του δράκοντος. Η αδελφή White προσδιορίζει την περίοδο από τον σταυρό έως την Πεντηκοστή, την «Πεντηκοστιανή περίοδο», η οποία άρχισε στον σταυρό και έληξε κατά την Πεντηκοστή.

«Με ειλικρινή και ένθερμο πόθο προσβλέπω στον καιρό κατά τον οποίο τα γεγονότα της ημέρας της Πεντηκοστής θα επαναληφθούν με ακόμη μεγαλύτερη δύναμη από ό,τι κατά την περίπτωση εκείνη. Ο Ιωάννης λέγει: “Εΐδον άλλον άγγελον καταβαίνοντα εκ του ούρανοϋ, έχοντα εξουσίαν μεγάλην· και ή γή έφωτίσθη εκ τής δόξης αυτού.” Τότε, όπως κατά την εποχή της Πεντηκοστής, οι άνθρωποι θα ακούσουν την αλήθεια να λαλείται προς αυτούς, έκαστος στη δική του γλώσσα.»

«Ο Θεός δύναται να εμψύσει νέα ζωή σε κάθε ψυχή που επιθυμεί ειλικρινώς να Τον υπηρετεί, και να αγγίζει τα χείλη με αναμμένο άνθρακα από το θυσιαστήριο, και να τα καταστήσει εύλωττα στην αίνεσή Του. Χιλιάδες φωνές θα εμποτισθούν με τη δύναμη να διακηρύξουν τις θαυμαστές αλήθειες του Λόγου του Θεού. Η τραυλή γλώσσα θα λυθεί, και οι δειλοί θα ενδυναμωθούν ώστε να φέρουν θαρραλέα μαρτυρία υπέρ της αληθείας. Είθε ο Κύριος να βοηθήσει τον λαό Του να καθαρίσει τον ναό της ψυχής από κάθε μολυσμό και να διατηρεί τόσο στενή κοινωνία με Αυτόν, ώστε να είναι μέτοχοι της όψιμης βροχής, όταν αυτή εκχυθεί.» Review and Herald, July 20, 1886.

Τεχνικώς, η περίοδος της Πεντηκοστής θα άρχιζε κατά την εορτή των πρωτογεννημάτων, η οποία αντιστοιχεί στην ανάσταση του Χριστού· αλλά χωρίς τον θάνατο του σταυρού δεν θα υπήρχε αίμα για να λάβει μαζί Του ο αναστάς Σωτήρ όταν ανέστη. Χωρίς τον θάνατό Του, Εκείνος, ως ο Άρτος της ζωής, δεν θα είχε αναπαυθεί κατά την ημέρα της εορτής των αζύμων, και ο Άρτος της ζωής έπρεπε να αναπαυθεί προτού αναστηθεί κατά την εορτή των πρωτογεννημάτων, αρχίζοντας έτσι την πεντηκονθήμερη περίοδο που οδηγούσε στην ημέρα και εορτή της Πεντηκοστής.

Όταν ο Χριστός ήλθε για να επικυρώσει τη διαθήκη για μία εβδομάδα, η εβδομάδα άρχισε κατά το βάπτισμά Του και έπειτα, «εν τω ημίσει της εβδομάδος», τριάμισι έτη αργότερα, σταυρώθηκε, αναπαύθηκε στον τάφο κατά την ημέρα των Αζύμων, ανέστη ως η εορτή των πρωτογεννημάτων του θερισμού του κριθαριού την Κυριακή, αρχίζοντας έτσι την πεντηκονθήμερη Πεντηκοστιανή περίοδο που έφθανε έως την εορτή των πρωτογεννημάτων του σίτου. Από τον σταυρό έως το τέλος της εβδομάδος, τριάμισι έτη αργότερα, η επταετής περίοδος έφθασε στην ολοκλήρωσή της με τον Κορνήλιο της Καισαρείας της Παραλίου, ο οποίος έγινε ο πρώτος εξ εθνών προσήλυτος στη Χριστιανική Εκκλησία στο τέλος της εβδομάδος, το 34 μ.Χ.

Η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός ήλθε για να επικυρώσει τη διαθήκη είναι προφητικώς 2.520 ημέρες, και ο σταυρός είναι «ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος», ὥστε ἦταν 1.260 ημέρες μετά το βάπτισμα και 1.260 ημέρες πριν από τη μεταστροφή του Κορνηλίου. Επάνω στον σταυρό ο Χριστός σταυρώθηκε κατά την τρίτη ώρα και ἐξέπνευσε κατά την ἐνάτη ώρα. Αυτό ἦταν η αρχή της Πεντηκοστιανῆς περιόδου και στο τέλος, (διότι ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος με την αρχή), κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, ο Πέτρος εκφωνεί το πρώτο του κήρυγμα από το βιβλίο του Ιωήλ κατά την τρίτη ώρα στο υπερῶο, ὅπου ο Χριστός συνάντησε τους μαθητές κατά την ημέρα της αναστάσεώς Του. Ἐπειτα ο Πέτρος εκφωνεί το δεύτερο κήρυγμά του από τον Ιωήλ στον ναό κατά την ἐνάτη ώρα. Είναι σαφές ὅτι η τρίτη και η ἐνάτη ώρα αποτελούν σύμβολο ἄλφα και ὤμεγα της αρχῆς και του τέλους της Πεντηκοστιανῆς περιόδου.

Γραμμὴ ἐπάνω εἰς γραμμὴν, ὅταν ευθυγραμμίζουμε την τρίτη και την ἐνάτη ώρα αὐτῶν των δύο γεγονότων, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ ἕξι ὥρες αποτελοῦν μια προφητικὴ περίοδο, ἡ ὁποία ἀμφοτέρω παρῆχει μαρτυρία περὶ μιας διαίρεσης. Ο Χριστός μεταβαίνει ἀπὸ τὴ ζωὴ στον θάνατο και στη ζωὴ. Μεταβαίνει ἀπὸ τὴ γῆ στον ουρανό και πάλιν στη γῆ. Ο Πέτρος εἶναι ἐξῶθεν και ἔπειτα ἐντὸς του ναοῦ. Υπάρχουν, βεβαίως, και ἄλλες παράλληλες ευθυγραμμίσεις ἀπὸ τὴν τρίτη ἕως τὴν ἐνάτη ὥρα, ἀλλὰ πρῶτα πρέπει να ἐξετάσουμε τον Πέτρο, τον Κορνήλιο και τὴν Καισάρεια τὴν παραθαλάσσια.

Ὅπως συμβαίνει με τις προφητικὲς διαιρέσεις που παριστάνονται στις ἕξι ὥρες, ὅταν ο ἄγγελος ἐστάλη στον Κορνήλιο για να τον κατευθύνει να στείλει να φωνάζει τον Πέτρο, ἦταν ἡ ἐνάτη ὥρα.

Υπῆρχε δε κάποιος ἄνθρωπος στην Καισάρεια, ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατόνταρχος τῆς σπείρας που λεγόταν Ἰταλικὴ σπείρα, εὐσεβῆς και φοβούμενος τον Θεό μαζί με ὅλο τον οἶκο του, ο ὁποῖος ἔδινε πολλές ἐλεημοσύνες στον λαό και προσευχόταν πάντοτε προς τον Θεό. Αὐτός εἶδε φανερά σε ὄραμα, περὶ τὴν ἐνάτη ὥρα τῆς ἡμέρας, ἄγγελο του Θεοῦ να εἰσέρχεται προς αὐτόν και να του λέγει: Κορνήλιε. Και ἐκεῖνος, ἀφοῦ τον ἀτένισε, κυριεύθηκε ἀπὸ φόβο και εἶπε: Τι εἶναι, Κύριε; Και του εἶπε: Οἱ προσευχῆς σου και οἱ ἐλεημοσύνες σου ἀνέβηκαν ὡς μνημόσυνο ἐνώπιον του Θεοῦ. Και τώρα στείλε ἀνδρες στην Ἰόππη και προσκάλεσε κάποιον Σίμωνα, ο ὁποῖος ἐπονομάζεται Πέτρος. Πράξεις 10:1–5.

Ἡ ἀφιξὴ ἐνὸς ἀγγέλου ἀποτελεῖ σύμβολο ἐνὸς μηνύματος και ἐνὸς ὁδοδείκτη, και ο ἄγγελος ἐπιβεβαιώνει ὅτι πρόκειται για ὁδοδείκτη ὅταν λέγει: «Αἱ προσευχαὶ σου και αἱ ἐλεημοσύνη σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ». Ο ὁδοδείκτης τῆς καταλήξεως τῆς ἑβδομάδος εἶναι ὅτι ο Κορνήλιος ἐστειλε να καλέσουν τον Πέτρο κατά τὴν ἐνάτη ὥρα, ἀφοῦ εἶχε νηστεύσει ἐπὶ τέσσερις ἡμέρες, και αὐτό ὀνομάζεται «μνημόσυνον», το ὁποῖο εἶναι ὁδοδείκτης. Ὡς «ἑκατόνταρχος», ο Κορνήλιος ἦταν ἀρχηγός ἑκατὸ ἀνδρῶν.

Ὅταν ο Πέτρος βρίσκεται στην Καισάρεια Φιλίππου στο κατά Ματθαῖον δέκατο ἕκτο κεφάλαιο, δεν γίνεται καμία ἀναφορὰ σε ὁποιαδήποτε ὥρα. Καισάρεια Φιλίππου εἶναι τὸ ὄνομα τῆς πόλεως κατά τον χρόνο που ο Ιησούς ἔφερε ἐκεῖ τους μαθητές. Στην ἱστορία του Δανιὴλ ια΄, ἐδάφια δεκατρία ἕως δεκαπέντε, ἐδάφια που ἐκπληρώθηκαν στη μάχη του Πανείου και που προτυπώνουν τον πόλεμο ο ὁποῖος ὀδηγεῖ στον νόμο τῆς Κυριακῆς στις Ἡνωμένες Πολιτείες, ἡ Καισάρεια Φιλίππου ὀνομαζόταν Πάνειον. Ο Πέτρος βρίσκεται στα ἐδάφια δεκατρία ἕως δεκαπέντε ὅταν βρίσκεται στην Καισάρεια Φιλίππου, ἡ ὁποία εἶναι τὸ Πάνειον.

Το να αναγνωρίσουμε ότι η Μάχη του Πανίου υπήρξε εκπλήρωση των εδαφίων δεκατρία έως δεκαπέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, και ότι τα εδάφια αυτά καθώς και η ιστορία της Μάχης του Πανίου προσδιορίζουν έναν πόλεμο που οδηγεί στον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι ακριβώς ο τρόπος με τον οποίο έχει σχεδιαστεί να λειτουργεί η μεθοδολογία «γραμμή επί γραμμής». Η εφαρμογή αυτής της μεθοδολογίας απαιτεί να ευθυγραμμισθούν η Καισάρεια Φιλίππου και το Πάνιον, διότι ο πρωταρχικός κανόνας της προφητείας που πραγματεύεται αυτή την αλήθεια είναι ότι «κάθε ένας από τους αρχαίους προφήτες μιλούσε περισσότερο για τη δική μας ημέρα παρά για τις ημέρες κατά τις οποίες έζησε». Ο Παύλος προσθέτει ότι τα πνεύματα των προφητών υποτάσσονται στους προφήτες, ώστε όχι μόνο να προσδιορίζουν όλοι τις έσχατες ημέρες, αλλά και να συμφωνούν όλοι.

Διὰ τοῦτο, ἐὰν καὶ ὅταν τὸ Πάνιον ταυτοποιεῖται ἐν τῷ προφητικῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ ὡς Πάνιον καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς Καισάρεια ἢ Φιλίππου, ἀμφοτέρωθεν δέον ἐστὶν νὰ ἐφαρμόζωνται εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας καὶ νὰ συμφωνῶσιν ἀλλήλοις, διότι πρόκειται περὶ τῆς αὐτῆς πόλεως.

Σε συνάφεια με αυτή τη λογική, αν και ελαφρώς διαφορετική, βρίσκονται η Καισάρεια Φιλίππου και η Καισάρεια η Παραθαλάσσιος. Ο Πέτρος πήγε στην Καισάρεια Φιλίππου μαζί με τον Χριστό, αλλά εστάλη στην Καισάρεια τη Παραθαλάσσιο από το Άγιο Πνεύμα. Ωστόσο, και στις δύο Καισάρειες, ο Πέτρος είναι ο κύριος διαθηκικός χαρακτήρας. Το θαυμαστό σε αυτή τη γραμμή είναι ότι κατά την ενάτη ώρα ο Κορνήλιος επισκέφθηκε από τον άγγελο και έλαβε την εντολή να στείλει να καλέσουν τον Πέτρο. Ο Πέτρος στην Καισάρεια είναι προφητικό σύμβολο, αλλά οι δύο Καισάρειες είναι σαφώς διαφορετικές. Η μία είναι η Καισάρεια παρά τη θάλασσα, και η άλλη η Καισάρεια επί της γης. Η Καισάρεια παρά τη θάλασσα συνδέεται με τα έθνη, και ο Κορνήλιος ήταν ο πρώτος εθνικός προσήλυτος ακριβώς στο τέλος της διαθηκικής εβδομάδος, το 34 μ.Χ. Η Καισάρεια παρά τη θάλασσα είναι η ενάτη ώρα και ευθυγραμμίζεται με τον Πέτρο στο ναό κατά την Πεντηκοστή, και με τον θάνατο του Χριστού κατά την ενάτη ώρα.

Η επί γης Καισάρεια, δηλαδή η Καισάρεια Φιλίππου, είναι η τρίτη ώρα. Δεν υπάρχουν άλλες επιλογές προς εκλογή. Η Καισάρεια Φιλίππου στην αρχή, η τρίτη ώρα, και η Καισάρεια η Παραθαλασσία στο τέλος, η ενάτη ώρα. Η Φιλίππου είναι το άλφα της περιόδου των έξι ωρών και η Παραθαλασσία είναι το ωμέγα. Το ωμέγα στην ενάτη ώρα ήταν ο θάνατος του Χριστού στο μέσον της εβδομάδος της διαθήκης, και ο Πέτρος στον ναό κατά την Πεντηκοστή ήταν επίσης η ενάτη ώρα. Το ότι ο Κορνήλιος καλεί τον Πέτρο ευθυγραμμίζεται με τον θάνατο του Χριστού, ο οποίος προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής, και επίσης με τον Πέτρο στον ναό κατά την Πεντηκοστή, που για μία ακόμη φορά προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής. Ο Κορνήλιος, ως ο πρώτος εθνικός προσήλυτος, αντιπροσωπεύει τον πρώτο εργάτη της ενδεκάτης ώρας κατά τον νόμο της Κυριακής.

Η τρίτη ώρα κατά την οποία ο Χριστός εσταυρώθη, και η τρίτη ώρα κατά την οποία ο Πέτρος ευρίσκετο εν τω ανώγειω, πρέπει, και δεν δύναται παρά μόνον να αντιπροσωπεύουν την Καισάρεια Φιλίππου. Το ανώγειο στο οποίο ευρίσκετο ο Πέτρος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής ήταν ακριβώς το ίδιο ανώγειο στο οποίο ο Χριστός ενεφανίσθη μετά την ανάστασή Του, την ανάληψή Του και την κάθοδό Του. Ο Χριστός ήλθε στο ανώγειο και έπειτα, πενήντα ημέρες αργότερα, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, ο Πέτρος παρουσίασε το μήνυμα του βιβλίου του

Ιωήλ στο ίδιο ανώγειο.

Η Καισάρεια Φιλίππου είναι η τρίτη ώρα, η οποία αντιστοιχεί με τη σταύρωση και με το ανώγειο κατά την Πεντηκοστή. Η σταύρωση είναι σύμβολο διασκορπισμού και το ανώγειο σύμβολο ενότητας. Αυτό προσδιορίζει την Καισάρεια Φιλίππου ως το σημείο ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής, όπου η μία τάξη διασκορπίζεται και η άλλη συνάγεται. Όταν η ιστορία της Μάχης του Πανίου αρχίσει να επαναλαμβάνεται, οι μωρές και οι φρόνιμες παρθένες θα χωριστούν για πάντα, και θα χωριστούν εξαιτίας του σταυρού, ο οποίος αντιπροσωπεύει την προσέγγιση του νόμου της Κυριακής. Στην Καισάρεια Φιλίππου ο Χριστός άρχισε να διδάσκει περί του επικείμενου νόμου της Κυριακής. Όταν το έπραξε, ο Πέτρος αντιτάχθηκε στο μήνυμα· έτσι, μέσα σε εννέα εδάφια, ο Πέτρος αντιπροσωπεύει εκείνους που σφραγίζονται και εκείνους που διασκορπίζονται από το μήνυμα του σταυρού, το οποίο είναι ο νόμος της Κυριακής.

Λέγει προς αυτούς· Ὑμεῖς δὲ τίνα λέγετε ὅτι εἰμί;

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων Πέτρος εἶπεν· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Και ο Ιησούς, αποκρινόμενος, εἶπε προς αὐτόν: Μακάριος εἶσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σαρξ και αἷμα δεν σου το αποκάλυψαν, ἀλλὰ ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοῖς. Και εγώ δε σου λέγω ὅτι συ εἶσαι Πέτρος, και ἐπὶ ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησία μου, και πύλαι ἄδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αὐτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανῶν· και ὅ,τι εἰάν δήσεις ἐπὶ της γης, θέλει εἶσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοῖς· και ὅ,τι εἰάν λύσης ἐπὶ της γης, θέλει εἶσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοῖς.

Τότε παρήγγειλε στους μαθητές αὐτοῦ να μη εἴπουν σε κανέναν ὅτι αὐτός ἦταν ο Ιησούς ο Χριστός. Ἀπό τότε ἄρχισε ο Ιησούς να δείχνει στους μαθητές αὐτοῦ ὅτι ἔπρεπε να υπάγει στα Ιεροσόλυμα και να πάθει πολλά ἀπό τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερεῖς και τους γραμματεῖς, και να θανατωθεῖ, και να αναστηθεῖ την τρίτη ἡμέρα.

Τότε ο Πέτρος τον πήρε κατὰ μέρος και ἄρχισε να τον επιτιμά, λέγοντας: Μη γένοιτο αὐτό εἰς σε, Κύριε· τούτο δεν θέλει συμβεῖ εἰς σε.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, στραφεῖς, εἶπε προς τον Πέτρο: Ὑπαγε οπίσω μου, Σατανά· σκάνδαλόν μου εἶσαι· διότι δεν φρονεῖς τα του Θεοῦ, ἀλλὰ τα των ἀνθρώπων. Ματθαῖος 16:15–23.

Η σταύρωση κατὰ την τρίτη ώρα και το μήνυμα του Πέτρου στο ανώγειο ευθυγραμμίζουν την προφητική μετάβαση της στρατευομένης εκκλησίας, η οποία ορίζεται ως η εκκλησία με σίτον και ζιζάνια μαζί, προς τη θριαμβεύουσα εκκλησία. Η θριαμβεύουσα εκκλησία είναι η προσφορά των πρωτογεννημάτων του σίτου της Πεντηκοστής, η οποία είναι ο νόμος της Κυριακής. Όταν τα ζιζάνια και ο σίτος φθάσουν σε ωριμότητα, οι ἄγγελοι διαχωρίζουν τις δύο τάξεις. Είναι η βροχή που ἄρχισε να ψιχαλίζει κατὰ την 11η Σεπτεμβρίου που κάνει τον σίτο και τα ζιζάνια να φθάσουν σε καρποφορία.

Μία περίοδος ἑξὶ ωρῶν αντιπροσωπεύει την ιστορία της συνάξεως κατασκηνώσεως του Ἐξετερ ἕως την 22α Οκτωβρίου 1844, τη θριαμβευτική εἰσοδο του Χριστοῦ στα Ιεροσόλυμα και την εἰσοδο του βασιλέως Δαβὶδ στα Ιεροσόλυμα με την κιβωτό. Η ἐνάτη ώρα είναι ἐπίσης ο χρόνος της εσπερινῆς θυσίας, περί την 3ην μ.μ.

Καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλεις προσφέρει ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου· δύο ἄμνους ἑνιαυσίους καθ' ἡμέραν διαπαντός. Τὸν ἕνα ἄμνον θέλεις προσφέρει τὸ πρωί, καὶ τὸν ἄλλον ἄμνον θέλεις προσφέρει πρὸς ἑσπέραν. Ἔξοδος 29:38, 39.

Ἡ λέξη που μεταφράζεται ως «ἕως», αποδίδεται ἐνίοτε ως «ἀνάμεσα στις ἐσπέρες». Το «ἀνάμεσα στις ἐσπέρες» αναφέρεται στην ἐξάωρη περίοδο μεταξύ της τρίτης καὶ της ἐνάτης ὥρας. Ἡ ἐβδομάδα της διαθήκης του Χριστοῦ ἀντιπροσωπεύει την ἐξάωρη περίοδο ἐπὶ του σταυροῦ, ἡ ὁποία καθίσταται τὸ ἄλφα της ἐξάωρης περιόδου κατὰ την Πεντηκοστή. Δύο μάρτυρες μέσα στην ἐβδομάδα της διαθήκης προσδιορίζουν μια περίοδο ἕξι ὡρών, ἡ ὁποία συνδέεται ἀμεσα ὄχι μόνο με την προφητεία της ἱερῆς εβδομάδας, ἀλλὰ καὶ με τα σύμβολα της Πεντηκοστιανῆς περιόδου. Κατόπιν, στη λήξη αὐτῆς ἀκριβῶς της ἰδίας προφητικῆς εβδομάδας, ὁ Πέτρος καλεῖται στην Καισάρεια κατὰ την ἐνάτη ὥρα. Το γεγονός ὅτι τρεῖς ἐνάτες ὥρες μέσα στην ἴδια προφητικὴ δομὴ της ἱερῆς εβδομάδας—οἱ δύο ἐκ των ὁποίων εἶναι ὠμέγα καταλήξεις μιας ἐξάωρης περιόδου, ἡ ὁποία ἦταν ἐπίσης ἡ περίοδος μεταξύ της πρωινῆς καὶ της ἐσπερινῆς προσφορᾶς—ἀπαιτεῖ, ἐκ προφητικῆς ἀναγκαιότητος, τὴν ὑπαρξὴν μιας τρίτης ὥρας ὡς τοῦ ἄλφα μιας περιόδου που ἔληξε κατὰ την ἐνάτη ὥρα του Κορνηλίου.

Δύο Καισάρειες, ἀμφοτέρως με τὸν Πέτρο ὡς κεντρικὸ πρόσωπο, προσδιορίζουν τὴν Καισάρεια Φιλίππου ὡς τὴν τρίτη ὥρα. Αὐτὴ ἡ ἐξάωρη περίοδος ἀρχίζει καὶ τελειώνει με τὴν Καισάρεια, διότι τὸ τέλος ἀπεικονίζεται ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Τὸ πασχάλιο ἀρνὶ ἔπρεπε νὰ θανατωθεῖ τὸ ἐσπέρας, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐνάτη ὥρα—ὅταν πέθανε ὁ Χριστός.

Καὶ θέλετε φυλάξει αὐτὸ ἕως τῆς δεκάτης τετάρτης ἡμέρας τοῦ αὐτοῦ μηνός· καὶ πᾶσα ἡ σύναξις τῆς συναγωγῆς τοῦ Ἰσραὴλ θέλει σφάζει αὐτὸ τὸ ἐσπέρας. Ἔξοδος 12:6.

Ἡ ὥρα της προσευχῆς εἶναι ἐπίσης ἡ ἐνάτη ὥρα, διότι τότε γινόταν ἡ ἐσπερινὴ θυσία.

Ἡ προσευχή μου ἄς κατευθυνθῆ ἐνώπιόν σου ὡς θυμίαμα, καὶ ἡ ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου ὡς θυσία ἐσπερινή. Ψαλμοὶ 141:2.

Σε συμφωνία με τὸ ὅτι ἡ ἐσπερινὴ θυσία ἦταν ἡ ὥρα της προσευχῆς, ὁ Ἑσδρας προσεύχεται κατὰ τὴν ἐσπερινὴ θυσία· ἐπομένως, προσεύχεται κατὰ τὴν ἐνάτη ὥρα, ὅταν ὁ Πέτρος βρίσκεται στον ναό, ὅταν ὁ Χριστός ἀπέθανε καὶ ὅταν ὁ Κορνήλιος ἔλαβε ἐντολή νὰ στείλει νὰ καλέσουν τὸν Πέτρο.

Καὶ κατὰ τὴν ἐσπερινὴ θυσία σηκώθηκα ἀπὸ τὴ θλίψη μου· καὶ ἔχοντας διαρρήξει τὸ ἐνδυμά μου καὶ τὸν μανδύα μου, ἔπεσα στα γόνατά μου καὶ ἀπλώσα τα χέρια μου πρὸς τὸν Κύριο τὸν Θεό μου. Ἑσδρας 9:5.

Στην προσευχή του, ὁ Ἑσδρας μετανοεῖ ἀφοῦ κατανόησε ὅτι ἐκεῖνοι που βγήκαν ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα γιὰ νὰ ανοικοδομήσουν τὸν ναό καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ εἶχαν ἐνωθεῖ με ἐθνικὲς γυναῖκες.

Καθὼς δε ὁ Ἑσδρας προσήχθετο καὶ ἐξομολογεῖτο, κλαίων καὶ πεσὼν κατὰ γῆς ἐνώπιον τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, συνήχθη πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὸν Ἰσραὴλ πάρα πολὺ μεγάλῃ σύναξις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδιῶν· διότι ὁ λαὸς ἐκλαίει πικρῶς. Καὶ ὁ Σεχανίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεχὶήλ, ἐκ τῶν

υιών του Ελάμ, αποκρίθηκε και είπε προς τον Έσδρα· Ημείς ηνομήσαμεν εις τον Θεόν ημών και ελάβομεν αλλόφυλες γυναίκες εκ των λαών της γης· πλην όμως τώρα υπάρχει ελπίς εις τον Ισραήλ περί του πράγματος τούτου. Τώρα λοιπόν ας κάμωμεν διαθήκην με τον Θεόν ημών, να αποπέμψωμεν πάσας τας γυναίκας και τα εξ αυτών γεννηθέντα, κατά την συμβουλήν του κυρίου μου και εκείνων που τρέμουν εις την εντολήν του Θεού ημών· και ας γίνη κατά τον νόμον. Σηκώθητι· διότι εις σε ανήκει το πράγμα τούτο· και ημείς θέλομεν είσθαι μετά σου· ανδρίζου και πράξον.

Τότε εσηκώθη ο Έσδρας και ώρκισε τους αρχιερείς, τους Λευίτας και πάντα τον Ισραήλ, ότι θα πράξουν κατά τον λόγον τούτον. Και ώμοσαν. Τότε ο Έσδρας εσηκώθη απ' έμπροσθεν του οίκου του Θεού και εισήλθε εις το δωμάτιον του Ιωανάν, υιού του Ελιασίβ· και όταν ήλθεν εκεί, δεν έφαγε άρτον ούτε ήπια ύδωρ, διότι επένθει εξαιτίας της παραβάσεως εκείνων που είχαν επιστρέψει από την αιχμαλωσία. Και εκήρυξαν διακήρυξιν εις όλην την Ιουδαίαν και την Ιερουσαλήμ προς πάντα τα τέκνα της αιχμαλωσίας, να συναχθούν εις την Ιερουσαλήμ· και ότι όποιος δεν ήθελε έλθει εντός τριών ημερών, κατά την απόφασιν των αρχόντων και των πρεσβυτέρων, όλη η περιουσία αυτού θα εδημεύετο, και αυτός θα απεχωρίζετο από της συναγωγής εκείνων που είχαν επιστρέψει από την αιχμαλωσία. Τότε συνήχθησαν πάντες οι άνδρες του Ιούδα και του Βενιαμίν εις την Ιερουσαλήμ εντός τριών ημερών. Ήτο ο ένατος μήνας, την εικοστήν ημέραν του μηνός· και όλος ο λαός εκάθητο εις την πλατειάν του οίκου του Θεού, τρέμων εξαιτίας του πράγματος τούτου και εξαιτίας της μεγάλης βροχής. Έσδρας 10:1-9.

Η διαθήκη των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παριστάνεται ως χωρισμός από εκείνους που είχαν λάβει ξένες γυναίκες. Αυτός είναι ο χωρισμός των φρονίμων και των μωρών παρθένων, και λαμβάνει χώρα κατά την ενάτη ώρα, η οποία είναι ο θάνατος του Χριστού, ο Πέτρος εν τω ιερώ κατά την Πεντηκοστή, και η κλήση του Πέτρου προς Καισάρειαν παρά την θάλασσαν. Ο χωρισμός του Έσδρα είναι επίσης η κάθαρση των Λευιτών από τον Άγγελο της Διαθήκης στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία. Η κάθαρση στον Μαλαχία απεικονίζει τους δύο καθαρισμούς του ναού από τον Χριστό.

«Καθαρίζοντας τον ναό από τους αγοραστές και τους πωλητές του κόσμου, ο Ιησούς διακήρυξε την αποστολή Του να καθαρίσει την καρδιά από τη μόλυνση της αμαρτίας,—από τις γήινες επιθυμίες, τις εγωιστικές επιθυμίες, τις πονηρές συνήθειες, που διαφθείρουν την ψυχή. Παρατίθεται το Μαλαχίας 3:1-3». Ο Πόθος των Αιώνων, σ. 161.

Στον Έσδρα και σε όσους εισέρχονται στη διαθήκη λέγεται να «σηκωθούν», και στον Ιησού του Ναυή δόθηκε εντολή να σηκωθεί αφού όλοι οι στασιαστές πέθαναν κατά τη διάρκεια τριάντα οκτώ ετών. Χρειάστηκαν δύο χρόνια για να αποτύχει ο αρχαίος Ισραήλ στη δεκαπλή διαδικασία δοκιμασίας, και τριάντα οκτώ χρόνια αργότερα οι στασιαστές είχαν όλοι πεθάνει και ο Θεός τούς λέγει να σηκωθούν.

Σηκωθείτε τώρα, είπα εγώ, και περάστε τον χειμάρρο Ζαρέδ. Και περάσαμε τον χειμάρρο Ζαρέδ. Και το διάστημα κατά το οποίο ήλθαμε από την Καδης-βαρνή, έως ότου περάσαμε τον χειμάρρο Ζαρέδ, ήταν τριάντα οκτώ έτη· έως ότου όλη η γενεά των πολεμιστών αφανίσθηκε από το μέσον του στρατοπέδου, καθώς ο Κύριος τους είχε ορκισθεί. Δευτερονόμιον 2:13, 14.

Στο πέμπτο κεφάλαιο του Ιωάννη, ο Ιησούς θεράπευσε τον παράλυτο άνθρωπο που βρισκόταν σε αυτή την κατάσταση επί τριάντα οκτώ χρόνια, και όταν τον θεράπευσε, του είπε να «σηκωθεί».

Διότι άγγελος κατέβαινε κατά καιρόν στην κολυμβήθρα και τάραζε το νερό· όποιος λοιπόν έμπαινε πρώτος, μετά την ταραχή του νερού, γινόταν υγιής από οποιαδήποτε ασθένεια κι αν έπασχε. Ήταν δε εκεί κάποιος άνθρωπος, ο οποίος είχε ασθένεια τριάντα οκτώ χρόνια. Όταν ο Ιησούς τον είδε να κείται και γνώρισε ότι ήδη βρισκόταν πολλή ώρα σε αυτή την κατάσταση, του λέγει: Θέλεις να γίνεις υγιής;

Ο ασθενών απεκρίθη αὐτῷ· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, με βάλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει.

Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο υγιής ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἤρην τὸν κράβαττόν αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· καὶ ἦν σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἰωάννης 5:4–9.

Κατά την απεικόνιση από τον Έσδρα της διαθήκης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ο λαός έπρεπε να «εγερθεί». Το 1838 ο Ιωσίας Λιτς, εξέχων Μιλλεριτικός κήρυκας, προείπε το τέλος της οθωμανικής υπεροχής περί το 1840, και το Μιλλεριτικό μήνυμα εγέρθηκε, για να ενδυναμωθεί κατόπιν με την ακριβή εκπλήρωση στις 11 Αυγούστου 1840. Η ανύψωση της θριαμβεύουσας εκκλησίας περιλαμβάνει μια πρόρρηση που προκαλεί τον λαό του Θεού να εγερθεί όταν η διαθήκη καθιδρύεται. Στον αποχωρισμό του Έσδρα από τις αλλόφυλες γυναίκες βρίσκουμε την εκκαθάριση των Λευιτών του Μαλαχία, καθώς και τους δύο καθαρισμούς του ναού από τον Χριστό, και καθεμία γραμμή ταυτοποιεί έναν διαχωρισμό σίτου και ζιζανίων, ο οποίος επιτελείται όταν ο Χριστός αφαιρεί για πάντα την αμαρτία από τις καρδιές των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η ένατη ώρα του Χριστού, και οι δύο ένατες ώρες του Πέτρου μαζί με την προσευχή του Έσδρα για καθαρισμό, ευθυγραμμίζονται με τον νόμο της Κυριακής, όταν η όψιμη βροχή θα εκχυθεί χωρίς μέτρο. Στο ένατο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Δανιήλ λαμβάνει απάντηση στις δεήσεις του κατά την ώρα της εσπερινής προσφοράς, που είναι η ένατη ώρα.

Ναι, ενώ ακόμη μιλούσα εν προσευχή, ο άνδρας Γαβριήλ, τον οποίον είχα δει στην οπτασία από την αρχή, πετώντας με ταχύτητα, με άγγιξε κατά τον καιρό της εσπερινής προσφοράς. Δανιήλ 9:21.

Πληροφορούμεθα ότι τα οράματα που δόθηκαν στον Δανιήλ πλάι στους μεγάλους ποταμούς της Σενάαρ βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπληρώσεως, και ότι οφείλουμε να εξετάσουμε τις περιστάσεις υπό τις οποίες δόθηκαν οι προφητείες.

«Το φως που έλαβε ο Δανιήλ από τον Θεό δόθηκε ιδιαίτερα για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλαϊ και του Χιδδέκελ, των μεγάλων ποταμών της Σενάαρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπληρώσεως, και όλα τα προειπωμένα γεγονότα σύντομα θα λάβουν χώρα.

«Αναλογισθείτε τις περιστάσεις του ιουδαϊκού έθνους όταν δόθηκαν οι προφητείες του Δανιήλ». Testimonies to Ministers, 113.

Το φως των οράσεων που συνδέονται με τους ποταμούς Χιδδεκέλ και Ουλαϊ αντιπροσωπεύει τα τελευταία έξι κεφάλαια του βιβλίου του Δανιήλ. Στο ένατο κεφάλαιο, που αντιπροσωπεύεται από τον ποταμό Ουλαϊ, δίδεται στον Δανιήλ φως επάνω στα κεφάλαια επτά, οκτώ και εννέα. Στο δέκατο κεφάλαιο, που αντιπροσωπεύεται από τον ποταμό Χιδδεκέλ, δίδεται στον Δανιήλ το φως των κεφαλαίων δέκα, ένδεκα και δώδεκα. Η προφητική πληροφορία αντιπροσωπεύεται τόσο από τα προφητικά γεγονότα που παρουσιάζονται μέσα στα κεφάλαια, όσο και από τον ίδιο τον Δανιήλ, διότι οφείλουμε να εξετάζουμε τις περιστάσεις του Ιουδαϊκού έθνους κατά τον χρόνο που δόθηκαν οι προφητείες.

Πρέπει να μεταφέρουμε αυτά τα στοιχεία στις έσχατες ημέρες και να τα εναρμονίσουμε με τις μαρτυρίες του άλλου προφήτου. Αυτό σημαίνει ότι, όπως ο Πέτρος βρίσκεται στην Καισάρεια Φιλίππου και επίσης στην Καισάρεια τη Θαλασσία, έτσι και ο Δανιήλ δέχεται επίσκεψη από τον Γαβριήλ κατά την ενάτην ώρα στο ένατο κεφάλαιο, και δέχεται επίσκεψη κατά την εικοστή δεύτερη ημέρα στο δέκατο κεφάλαιο. Το φως του Ουλαϊ και του Χιδδέκελ για τις έσχατες ημέρες αποσφραγίζεται στον Δανιήλ κατά την ενάτην ώρα της εικοστής δευτέρας ημέρας. Το φως εκείνο αντιπροσωπεύει την έκχυση της όψιμης βροχής χωρίς μέτρο κατά τον νόμο της Κυριακής.

Η μαρτυρία του Δανιήλ αποκαλύπτεται πλήρως κατά την ένατη ώρα, διότι προσδιορίζει τόσο την εξωτερική όσο και την εσωτερική ιστορία εκείνου που «συμβαίνει» στον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες. Όταν το φως εκείνο κηρυχθεί στους Εθνικούς, τους οποίους αντιπροσωπεύει ο Κορνήλιος, θα αποστείλουν για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ο νόμος του Θεού θα φονευθεί με την επιβολή της Κυριακής, και ο Πέτρος θα παραδώσει ένα μήνυμα προς τον ναό, από τον οποίο ο Χριστός είχε αποχωρήσει και τον οποίο προσδιόρισε ως τον κενό οίκο των Ιουδαίων. Ο Πέτρος απευθύνεται στους Εθνικούς, καθώς και στο Συνέδριο, ενώ ο Έσδρας ικετεύει για τον χωρισμό και ο Δανιήλ νηστεύει και προσεύχεται για φως. Η ένατη ώρα κατά την Πεντηκοστή, κατά τον θάνατο του Χριστού, κατά την κλήση του Πέτρου από τον Κορνήλιο, η εσπερινή θυσία, όλα ευθυγραμμίζονται με τον Ηλία στο όρος Κάρμηλος.

Είναι πρόδηλο ότι η περίοδος των έξι ωρών αντιπροσωπεύει μια περίοδο η οποία καταλήγει στον νόμο της Κυριακής, αλλά ότι αρχίζει με ένα γεγονός που συνδέεται άμεσα με το τέλος, όπως συνέβαινε με τις πρωινές και εσπερινές προσφορές. Κατά τους όρους του Πέτρου, η περίοδος των έξι ωρών είναι από την Καισάρεια Φιλίππου έως την παραθαλάσσια Καισάρεια. Κατά την Πεντηκοστή, ήταν από το ανώγειο έως τον ναό. Η περίοδος που είναι το λαμπρό φως το οποίο τίθεται στην αρχή της οδού είναι η Κραυγή του Μεσονυκτίου, και αυτή η περίοδος εκτείνεται έως τον νόμο της Κυριακής. Οι έξι ώρες, μεταξύ των εσπερινών, αντιπροσωπεύουν τη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, η οποία με τη σειρά της αντιπροσώπευε την περίοδο από τη συνάθροιση του στρατοπέδου στο Έξετερ από τις 12 έως τις 17 Αυγούστου 1844, η οποία εγκαίνιασε τη διακήρυξη του μηνύματος που έφθασε στο συμπέρασμά του στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το Έξετερ είναι η Καισάρεια Φιλίππου και η παραθαλάσσια Καισάρεια είναι η 22α Οκτωβρίου 1844. Η αρχή σημειώνεται από την Καισάρεια, όπως και το τέλος.

Η θριαμβευτική είσοδος χαρακτηρίζεται από μία διαμάχη στην αρχή και μία διαμάχη στο τέλος. Η διαμάχη στο Exeter αντιπροσωπευόταν από την ψευδή λατρεία που ελάμβανε χώρα στον χώρο της σκηνής του Watertown. Δύο αγγέλματα αντιπροσωπεύονταν από εκείνες τις δύο σκηνές, και όταν

ο Χριστός εισήλθε στα Ιεροσόλυμα, οι σχολαστικοί Ιουδαίοι παραπονέθηκαν για το άγγελμα που διακηρυσσόταν καθώς κατέβαινε από το Όρος των Ελαιών, εισερχόμενος στα Ιεροσόλυμα επάνω στον όνον που είχε προσφάτως λυθεί. Η πρώτη και η τελευταία διαμάχη προσδιορίζουν ένα άλφα και ωμέγα για την περίοδο. Στο Exeter, η τάξη του Watertown αντιπροσωπεύει μία τάξη παρθένων που δεν είχαν έλαιο, και γι' αυτές η θύρα της σωτηρίας έκλεισε. Στο τέλος εκείνης της περιόδου, η θύρα προς τα Άγια έκλεισε, παρέχοντας έτσι ένα άλφα και ωμέγα για την περίοδο. Αυτό το άλφα και ωμέγα ευθυγραμμίζεται με τις δύο διαμάχες της θριαμβευτικής εισόδου, και με την Καισάρεια προς Καισάρεια με τον Πέτρο.

Στην Καισάρεια του Φιλίππου, το όνομα του Σίμωνος Βαριωνᾶ μεταβάλλεται σε Πέτρο, σε ένα χωρίο όπου επαινείται ως στόμα θεόπνευστης έμπνευσης και κατόπιν καταδικάζεται ως Σατανάς, επειδή αντιτάχθηκε στο μήνυμα του σταυρού. Ο Πέτρος αποτελεί σύμβολο των δύο τάξεων που διαχωρίζονται από το μήνυμα του βαπτίσματος και του σταυρού, το οποίο είναι το μήνυμα της 1ης Σεπτεμβρίου και του νόμου της Κυριακής.

«Για καθεμία από τις τάξεις που αντιπροσωπεύονται από τον Φαρισαίο και τον τελώνη υπάρχει ένα δίδαγμα στην ιστορία του αποστόλου Πέτρου. Στα πρώτα στάδια της μαθητείας του ο Πέτρος θεωρούσε τον εαυτό του ισχυρό. Όπως ο Φαρισαίος, κατά τη δική του εκτίμηση δεν ήταν “καθώς οι λοιποί άνθρωποι είναι”. Όταν ο Χριστός, κατά την παραμονή της προδοσίας Του, προειδοποίησε εκ των προτέρων τους μαθητές Του: “Πάντες θέλετε σκανδαλισθή εν εμοί εν τη νυκτί ταύτη”, ο Πέτρος δήλωσε με πεποίθηση: “Και αν πάντες σκανδαλισθώσιν, αλλ' ουχί εγώ.” Μάρκος 14:27, 29. Ο Πέτρος δεν γνώριζε τον δικό του κίνδυνο. Η αυτοπεποίθηση τον παραπλανούσε. Νόμιζε ότι ήταν ικανός να αντισταθεί στον πειρασμό· αλλά μέσα σε λίγες μόλις ώρες ήλθε η δοκιμασία, και με κατάρες και ορκωμοσίες αρνήθηκε τον Κύριό του.» Christ's Object Lessons, 152.

Κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν, ἣτις εἶναι ὁ καιρὸς τῆς ἑσπερινῆς προσφορᾶς, εἰς ἀπάντησιν τῆς προσευχῆς τοῦ Ἡλίου κατέβη πῦρ καὶ κατέφαγε τὴν προσφορὰν, μετὰ σκοποῦ νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ὅτι ὁ Κύριος αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός. Δύο τάξεις συμβολίζονται ἐν τῷ ὄρει Κάρμηλος: ἡ μία τάξις, ἣτις τότε γνωρίζει ὅτι ὁ Κύριος αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός, καὶ ἡ ἄλλη, ἡ ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τῶν προφητῶν τοῦ Βάαλ, οἵτινες μετὰ ταῦτα θανατοῦνται.

Καὶ ἐγένετο, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς προσφορᾶς τῆς ἑσπερινῆς θυσίας, ὅτι Ἡλίας ὁ προφήτης προσῆλθεν καὶ εἶπεν· Κύριε ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰσραὴλ, γνωσθήτω σήμερον ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ἐγὼ δοῦλός σου, καὶ ὅτι κατὰ τὸν λόγον σου ἐποίησα πάντα ταῦτα. Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου, ἵνα γνῶ ὁ λαὸς οὗτος ὅτι σὺ εἶ Κύριος ὁ Θεός, καὶ σὺ ἐπέστρεψας τὴν καρδίαν αὐτῶν πάλιν.

Καὶ ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου καὶ κατέφαγε τὴν ὀλοκαύτωσιν καὶ τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν χοῦν, καὶ ἀπέλειξε τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ τάφρῳ. Καὶ ἰδὼν πᾶς ὁ λαὸς ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ εἶπαν· Ὁ Κύριος, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός· ὁ Κύριος, αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός.

Και ο Ηλίας εἶπε προς αυτοὺς· Συλλάβετε τοὺς προφῆτες τοῦ Βάαλ· ας μη διαφύγει οὔτε ένας ἀπὸ αυτοῦς. Καὶ τοὺς συνέλαβαν· καὶ ὁ Ηλίας τοὺς κατέβασε στὸν χεῖμαρρο Κισῶν καὶ τοὺς ἔσφαξε ἐκεῖ. Α΄ Βασιλέων 18:36–40.

Η εσπερινή θυσία, ο θάνατος του Χριστού, ο Πέτρος που θεραπεύει τον χωλό, ο Πέτρος που μεταφέρει το μήνυμα στους Εθνικούς, ο Δανιήλ που λαμβάνει προφητικό φως, η προσευχή του Ηλία που εισακούεται με φωτιά, ενώ ο Έσδρας βρίσκεται με σάκκο και σποδό, προσευχόμενος για τη μετάβαση της Λαοδικείας στη Φιλαδέλφεια, για τη μετάβαση της στρατευομένης εκκλησίας στην θριαμβεύουσα εκκλησία. Η ενάτη ώρα είναι η ώρα της θυσίας, η ώρα της εισακουσμένης προσευχής, η ώρα κατά την οποία ο ουρανός αγγίζει τη γη, η γέφυρα μεταξύ κρίσεως και ελέους, και γι' αυτό ο Χριστός πεθαίνει κατά την ενάτη ώρα, διότι η ενάτη ώρα της θυσίας άνοιξε το ευαγγέλιο στους Εθνικούς, οι οποίοι ήσαν εκείνοι που εκάθηντο στο σκότος, αλλά θα έβλεπαν μέγα φως όταν το βιβλίο του Δανιήλ ανοιχθεί πλήρως κατά τον νόμο της Κυριακής.

Στην προσφορά του Γεδεών, στο Κριταί 6:21, ο Άγγελος του Κυρίου αγγίζει με τη ράβδο του το κρέας και την προσφορά των άζύμων του Γεδεών, και φωτιά αναβλύζει από τον βράχο για να τα καταναλώσει έντελως. Η φωτιά επιβεβαίωσε την κλήση του Θεού προς τον Γεδεών και την αποδοχή του σημείου.

Και εἶπεν πρὸς αὐτόν· Ἐὰν λοιπὸν εὗρον χάριν ἐνώπιόν σου, δεῖξόν μοι σημεῖον ὅτι σὺ λαλεῖς μετ' ἐμοῦ. Μὴ ἀναχωρήσῃς ἐντεῦθεν, δέομαί σου, ἕως ὅτου ἔλθω πρὸς σέ, καὶ ἐκφέρω τὴν προσφορὰν μου, καὶ θέσω αὐτὴν ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ θέλω περιμένει ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃς. Καὶ ὁ Γεδεὼν εἰσηλθεν, καὶ ἠτοίμασε ἐρίφιον καὶ ἀζύμους ἄρτους ἀπὸ ἐνὸς ἐφᾶ ἀλεύρου· τὸ δὲ κρέας ἔθεσεν εἰς κἀνιστρον, καὶ τὸν ζωμὸν ἔβαλεν εἰς χύτραν, καὶ ἔφερον αὐτὰ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὴν δρυῖν, καὶ προσέφερον αὐτά. Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ εἶπεν πρὸς αὐτόν· Λάβε τὸ κρέας καὶ τοὺς ἀζύμους ἄρτους, καὶ θέσε αὐτὰ ἐπὶ ταύτην τὴν πέτραν, καὶ ἔκχεε τὸν ζωμόν. Καὶ ἐποίησεν οὕτως. Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐξέτεινε τὸ ἄκρον τῆς ράβδου τῆς ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ἦσατο τοῦ κρέατος καὶ τῶν ἀζύμων ἄρτων· καὶ ἀνέβη πῦρ ἐκ τῆς πέτρας, καὶ κατεφλόγισε τὸ κρέας καὶ τοὺς ἀζύμους ἄρτους. Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐξαφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἐνόησεν ὁ Γεδεὼν ὅτι ἦτο ἄγγελος Κυρίου, εἶπεν ὁ Γεδεὼν· Ὡ, Κύριε Θεέ! διότι εἶδον ἄγγελον Κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Κριταί 6:17–22.

Ο άγγελος εμφανίσθηκε στον Γεδεών στο πρώτο εδάφιο του κεφαλαίου και αποκάλεσε τον Γεδεών «ισχυρόν άνδρα ανδρείας», και ο Γεδεών ζήτησε σημείο για να αποδείξει εκείνον τον ισχυρισμό. Έπειτα ο Γεδεών ζητεί από τον άγγελο να παραμείνει, και ο άγγελος που παραμένει στην προφητεία είναι ο δεύτερος άγγελος. Αφού έληξε ο χρόνος της παραμονής, ο Γεδεών προσφέρει θυσία, και φωτιά καταναλώνει την προσφορά. Ο Γεδεών βρίσκεται στην ενάτη ώρα, διότι ο Ηλίας ήταν η εσπερινή προσφορά, και η ενάτη ώρα είναι ο νόμος της Κυριακής, όταν οι πεντηκοστιανές γλώσσες πυρός ευθυγραμμίζονται. Ο Γεδεών αντιπροσωπεύει μία τάξη που βλέπει τον Κύριο πρόσωπο προς πρόσωπο, πράγμα που συνέβη στον Δανιήλ στο δέκατο κεφάλαιο. Όταν ο Γεδεών είδε τη φωτιά να καταναλώνει την προσφορά, τότε συνειδητοποίησε ότι είχε έλθει σε επικοινωνία με τον Κύριο, τον οποίο είχε δει πρόσωπο προς πρόσωπο.

Ο Γεδεών αφυπνίζεται σε αυτή την πραγματικότητα όταν το θαύμα της φωτιάς επικυρώνει το σημείο, και το σημείο ήταν ο ίδιος ο Γεδεών, ο ισχυρός άνδρας του Θεού, και το στράτευμα των τριακοσίων ιερέων, οι οποίοι όλοι κρατούσαν στα χέρια τους τις τριακόσιες πλάκες του Αββακούμ. Το σημείο, ή λάβαρο, είναι ο ίδιος ο Γεδεών, και το στράτευμα των τριακοσίων, το

οποίο είναι επίσης το ισχυρό στράτευμα του Ιεζεκιήλ—που ανίσταται στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο.

Όταν η σκηνή του μαρτυρίου αφιερώθηκε στο Λευιτικόν 9:23, 24, μετά τις πρώτες προσφορές του Ααρών ως αρχιερέως, εξέρχεται πυρ από ενώπιον του Κυρίου και καταναλώνει το ολοκαύτωμα και το λίπος επάνω στο θυσιαστήριο. Ο λαός αλαλάζει και πέφτει κατά πρόσωπον με δέος. Αυτό πρέπει, γραμμή επί γραμμής, να ευθυγραμμίζεται με το πυρ του Ηλία.

Η προσευχή του Έσδρα κατά την ένατη ώρα για τον διαχωρισμό του σίτου από τα ζιζάνια, η οποία λαμβάνει χώρα κατά τον νόμο της Κυριακής, εκπληρώνεται τότε, όταν η στρατευομένη εκκλησία μεταμορφώνεται σε θριαμβεύουσα εκκλησία. Πρέπει επίσης να ευθυγραμμίζεται με το πυρ του Γεδεών. Το καταναλισκόν πυρ επάνω στην πρώτη προσφορά του Ααρών, η οποία έγινε ύστερα από επτά ημέρες καθιερώσεως, κατά την ογδόη ημέρα, επανήλθε κατά την ίδια ημέρα και εξόντωσε τους δύο πονηρούς υιούς του Ααρών. Όταν το Άγιο Πνεύμα εκχυθεί χωρίς μέτρο κατά την ένατη ώρα, κατά τον νόμο της Κυριακής, θα υπάρξει διαχωρισμός δύο τάξεων ιερέων, και η θριαμβεύουσα εκκλησία θα αρχίσει το έργο που παριστάνεται από τον λευκό ίππο της Εφέσου, ο οποίος εξέρχεται νικών και διά να νικήσει. Το χρίσμα της θριαμβεύουσας εκκλησίας βρίσκει δεύτερο μάρτυρα στον ναό του Σολομώντος.

Κατά τα εγκαίνια του ναού του Σολομώντος στο Β΄ Χρονικῶν 7:1–3, μετά την προσευχή του Σολομώντος, πῦρ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κατέφαγε τὰ ὀλοκαυτώματα καὶ τὶς θυσίαι. Ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἐπλήρωσε τὸν ναό, ὀδηγώντας τὸν λαὸ νὰ προσκυνήσει καὶ νὰ διακηρύξει τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ διαρκές ἔλεός Του. Κατὰ τὸν κυριακάτικο νόμο, ἡ θριαμβεύουσα ἐκκλησία ὑψώνεται ἐπάνω ἀπὸ ὅλα τὰ ὄρη ὡς στέφανος καὶ σημεῖον, σύμφωνα μὲ τὸν Ζαχαρία καὶ τὸν Ἡσαΐα. Ὅταν τὸ πῦρ κατέβηκε στὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος, ὁ ναὸς ἐπληρώθη μὲ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου, συμβολίζοντας ὅτι ἡ σάλπιγγα ἡ ἑβδόμη ἔχει τελειώσει τὸ ἔργο τῆς ἐπάνω στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ πρόκειται νὰ τελειώσει αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἔργο ἐπάνω στοὺς ἐργάτες τῆς ἑνδεκάτης ὥρας. Ἡ ἑβδόμη σάλπιγγα ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐξίλασμό, τὸν συνδυασμὸ τῆς Θεότητας καὶ τῆς ἀνθρωπότητας πὺρ λαμβάνει χώρα καθὼς ὁ Ἰησοῦς ὑψώνει τὴ βασιλεία τῆς δόξας Του. Ἐκεῖνο τὸ πῦρ πὺρ κατέβηκε στὴ σκηνή τοῦ Μωυσῆ καὶ στὸν ναὸ τοῦ Σολομώντος ἦταν ἐπίσης πῦρ κρίσεως γιὰ τὸν υἱὸ τοῦ Ααρών, καθὼς ἦταν καὶ γιὰ τὸν Δαβίδ.

Ἡ προσφορά του Δαβίδ στο αλώνι του Αραουνά/Ορνάν στο Α΄ Χρονικῶν 21:26, κατά τη διάρκεια της πληγῆς που προκλήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπογραφή του Δαβίδ, ἔλαβε ἀπάντηση με φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπάνω στο θυσιαστήριο, σηματοδοτώντας τὴν ἀποδοχὴ καὶ ἀναχαιτίζοντας τὴν πληγὴ. Ἡ πληγὴ τῆς Λαοδικείας τερματίζεται ὅταν ἡ φωτιά κατεβαίνει ἐπάνω στὴν προσφορά του Δαβίδ, γιὰ νὰ σταματήσει τὴν πληγὴ τῆς εξάρτησής του ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη δύναμη καὶ σοφία. Ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο στο Θεῖο ἀνθρώπινο ἐπισημαίνεται ὅταν ἡ ἐξιλέωση συντελεῖται καὶ ἡ ἐκκλησία ὑψώνεται ὡς λάβαρο. Τότε, σε συμφωνία με τὸν ναὸ τοῦ Σολομώντος, ἡ δόξα τοῦ Κυρίου γέμισε τὸν ναὸ, καθὼς ἡ Θεϊότητα συνδυάζεται με τὴν ἀνθρωπότητα.

Θα συνεχίσουμε τὴν εξέτασή μας τῆς περιόδου τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τὴν τρίτη καὶ τὴν ἐνάτη ὥρα, στο ἐπόμενο ἀρθρο.

Καὶ μεθ' ἑξ ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς παραλαμβάνει τὸν Πέτρον, καὶ τὸν Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ἰδοῦ, ὤφθησαν αὐτοῖς Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, συλλαλοῦντες μετ' αὐτοῦ.

Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κύριε, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· ἐὰν θέλῃς, ἅς κάμωμεν ἐδῶ τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ σέ, καὶ μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν, καὶ μίαν διὰ τὸν Ἡλίαν. Ἐνῶ αὐτὸς ἔτι ἐλάλει, ἰδοῦ, νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς· καὶ ἰδοῦ, φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης, ἣτις ἔλεγε· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὅποιον εὐηρεστήθην· αὐτοῦ ἀκούετε.

Καὶ ὅταν το ἀκούσαν οἱ μαθητές, ἔπεσαν κατὰ πρόσωπον καὶ φοβήθησαν σφόδρα. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἦλθε καὶ τοὺς ἀγγίξε καὶ εἶπε· Ἐγερθεῖτε καὶ μὴ φοβεῖσθε.

Καὶ ὅταν σήκωσαν τὰ μάτια τοὺς, δὲν εἶδαν κανέναν, παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦ. Καὶ καθὼς κατέβαιναν ἀπὸ το ὄρος, ὁ Ἰησοῦς τοὺς παρήγγειλε, λέγοντας· Σε κανέναν μὴ διηγηθεῖτε τὸ ὄραμα, ἕως ὅτου ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀναστήθῃ ἐκ νεκρῶν. Ματθαῖος 17:1–9.